

IX

Mê hồn trận

Mùi thuốc lá cháy khét làm Nguyễn Biên bực mình. Tuy nghiện thuốc lá — mỗi ngày hai gói, một gói Chesterfield ở nhà, một gói Bát tốt ngoài đường — hẳn lại ghét mùi cháy khét. Vì vậy, đã đựng tàn của hắn luôn luôn đựng nước. Gặp nước, tàn thuốc phải tắt ngấm.

Không hiểu sao hôm nay Nguyễn Biên lại quên đồ nước. Có lẽ hẳn bận suy nghĩ. Thật vậy, suốt từ chiều đến giờ, hắn ngồi im như tượng đá trong ghế bành, nhìn qua bao lơn xuống đường.

Hắn nhìn xuống đường song không thấy, không nghe gì hết. Đường Phạm Ngũ Lão, sau lưng ga xe buýt, thường là khu vực náo nhiệt và đông đúc nhất Sài Gòn, ngày cũng như đêm, nhất là khi trời sắp tối. Hàng trăm xe cộ đủ loại nối đuôi nhau, xe buýt không lồ dài ngoằng phun khói đen kịt, xe xi-cút tơ bóp kèn te te, xe hơi nhà lộng lẫy áo màu, xe đạp, xích lô ỉ ạch và xe thồ mộ kuệnh khạng...

Nguyễn Biên chỉ thấy khoảng không vô tận. Trên nền trời hoàng hôn, những đám mây màu xám đang chuyển sang màu tím... Đột nhiên, Nguyễn Biên cảm thấy trống trải lạ lùng.

Trên bàn, hai tờ báo vẫn nằm chềnh ềnh dưới

BẢN AN TỬ HÌNH

ánh đèn 60 nến sáng quắc. Tờ Sống, và tờ J. E. O. Pháp ngữ.

Nguyễn Biên đọc đi, đọc lại nhiều lần nên thuộc lâu bài lai cáo đăng ở trang sau. Lai cáo thứ nhất đăng trên báo Sống như sau.

« Phạm Tư ở Huế phải về ngay. Mẹ đau nặng. Anh cả.

Phạm Thân. »

Và lai cáo thứ hai trên báo J.E.O. :

« Marie em, từ ngày em ra đi, con khóc ngày đêm. Em hãy về nhà, anh sẽ quên hết quá khứ.

Người yêu em : Paul. »

Trên đất Việt Nam, những người như Phạm Tư không hiếm, tuy nhiên, Phạm Tư và Paul ở đây chỉ có trọng tri tưởng tượng của Nguyễn Biên, giám đốc trú sứ gián điệp Bắc Việt ở Sài Gòn.

Những lai cáo hiền lành này sẽ đến văn phòng điệp báo trong vụ Lễ Tân 4 ngày sau. Nghĩa của nó rất giản dị : công tác đã hoàn tất, đã ra lệnh cho nhân viên tạm rút vào bóng tối, trân trọng chờ chỉ thị.

Ba ngày trôi qua...

Nguyễn Biên vẫn chưa nhận được chỉ thị. Mỗi tối, đúng 8g5', hắn phải túc trực bên máy thu thanh để nghe âm ngữ của đài bá âm Hà Nội. Hắn không hiểu sao Hà Nội bắt đình chỉ mọi liên lạc bằng điện đài, viện cớ là Phần gián Sài Gòn hoạt động đặc lực.

Nguyễn Biên lầm bầm :

— Hừ, như vậy mà cho là đặc lực ! Rõ thần hồn nát thần tính !

Trong thâm tâm, Nguyễn Biên khinh rẻ tổ

chức của ông Hoàng. Hắn đã bố trí cho Lê Tùng rời Sài Gòn một cách dễ dàng, ung dung trèo phi cơ ở Tân sơn nhất, trước mũi công an và Phản gián. Phen này trở về, hắn sẽ báo cáo tường tận cho đại tá Bùi Vinh...

Đại tá Bùi Vinh... Con người quân nhân cương nghị, khôn ngoan và dũng lược, thăng cấp nhanh như ngựa phi, thành phần đầy hy vọng của guồng máy điệp báo...

Theo chương trình, Nguyễn Biên phải lưu lại miền Nam hai năm nữa. Thêm 24 tháng dài dang dăng nữa... Hắn xa gia đình từ lâu, một năm 4 lần, vợ con hắn gửi thư vào. Thư từ được viết vào giấy gói đồ bằng mực hóa chất, hoặc chụp trên phim vi-ti. Từ lâu, hắn không được gửi lại mùi cà phê Nhân ở Cầu Gỗ, gần hồ Hoàn kiếm.

Nhà hắn ở phố Cầu Gỗ, sau tiệm cà phê Nhân, nổi tiếng nhất nhì Hà nội. Buổi sáng thức giấc, hắn ngồi một mình trong tối, cánh mũi nở rộng, hít mùi cà phê phin đặc biệt vào buồng phổi. Ban đêm trước khi lên giường, hắn cũng không quên thưởng thức hương vị cà phê. Nhiều đêm, hắn ân ái với vợ trong bầu không khí sực nức mùi cà phê độc đáo. Cà phê đã biến thành một phần của đời hắn.

Hồi nhỏ, hắn sống trong một đồn điền trồng toàn cà phê, thử cà phê thượng hạng, gần Phủ Lạng Thương. Lớn lên, hắn mê uống cà phê một cách kinh khủng.

Mùi cà phê của tiệm ăn bên cạnh xông vào mũi, lôi Nguyễn Biên về thực tại. Sau khi Lê Tùng sa bẫy, hắn rời ngôi nhà ở đường Nguyễn Văn Giai, dọn về căn gác cao chót vót này.

Nguyễn Biên giật mình đánh thót.

Đồng hồ quả lắc trên tường đồng dục điếm 8 tiếng. 5 phút nữa, giọng nói quen thuộc của đài Hà nội sẽ vang rền trong máy thu thanh Zenith đặc biệt 3000-1 của Mỹ đặt trên bàn.

Nhân viên điệp báo Bắc Việt hoạt động tại Đông nam á thường dùng máy thu thanh Zenith. Âm thanh của nó trong trẻo, và rõ ràng, những băng lân sóng ngắn của nó có thể được dùng để nghe mật điện. ngoài ra, băng F M có thể biến thành điện đài.

Bản tin của đài Hà nội bắt đầu- Cô gái xương gòn uốn éo, giọng chua như dấm, nếu ở gần Nguyễn Biên phải vít đầu xuống, hôn cho bẹp đi. Tai Nguyễn Biên vênh lên. Tiếng nói nũng nịu từ trong máy phát ra :

«... Sông có khúc, người có lúc...»

Văng chủ nhà, gà vọc niêu tôm... »

Nguyễn Biên hừ một tiếng rồi tắt máy. Chỉ thị của Trung ương đã tới sau 3 ngày chờ đợi mỏi mắt. Nhưng Trung ương đã có thái độ hoàn toàn khó hiểu : trước đây ra lệnh đình chỉ hoạt động một thời gian thì nay lại đòi hắn tập trung năng lực vào vụ Lê Tùng... Sông có khúc, người có lúc... văng chủ nhà, gà vọc niêu tôm... nghĩa là « đã nhận được lai cáo đăng trên báo, yêu cầu tiếp tục công tác, đúng 3g30 tối nay, Trung ương sẽ gửi chỉ thị bằng vô tuyến điện trên tần số thường lệ. »

Nguyễn Biên lặng lẽ châm thuốc hút.

Thời gian trôi qua từ từ... Hắn gác chân lên bàn, top một ngụm cà phê đặc Dáng điệu khoan thai, hắn đeo ống nghe vào tai, hi hoáy ghi vào mật điện. Tạch tạch, tạch tạch...

Cơ quan tầm đài của Phần gián Nam Việt cũng nghe được bức điện này, và thu vào băng nhựa. Tuy nhiên, họ không thể nào hiểu nghĩa. Họ cũng không biết được người nhận là ai. Phương pháp truyền tin này, danh từ chuyên môn điệp báo gọi là « truyền tin một chiều ».

Bức điện dài đúng 3 phút. Nguyễn Biên ghi đây một trang giấy. Hắn liếc qua một phút, thở khói thuốc lá xuống bàn, rồi cúi đầu dịch. Dưới đèn mờ hơi hẩn nhễ nhại.

Nguyễn Biên hút hết điếu thuốc thứ năm, bức điện mới được dịch xong.

Nội dung làm hẩn bàng hoàng :

Giám đốc

gửi

Trú sứ KC

Đã nhận được báo cáo tạm đình chỉ hoạt động đăng trên nhật báo *Sống và Journal d'Extrême Orient* dưới hình thức lại cáo. Thành thật khen ngợi. Lê Tùng đã đến nơi bình yên.

Yêu cầu Trú sứ thi hành những chỉ thị tương khẩn sau đây :

a- tiếp xúc ngay với Quỳnh Bích để lấy thêm tài liệu, và tin tức liên quan đến vụ Lê Tùng. Phải khám phá ra bằng được phản ứng của sở Mật vụ đối với việc Lê Tùng vắng mặt.

b- lấy thêm tài liệu, tin tức về sở H-4 trong Tổng Nha Mật vụ, đặc biệt là tìm hiểu thủ tục chuyển giao của sở này.

c- báo cáo hỏa tốc bằng điện đài cho Trung ương.

d- đây là công tác cuối cùng của trú sứ KC. Sau đó, trú sứ sẽ được triệu hồi. Cố gắng thi hành chỉ thị trong bí mật. Tự nhiên, trong hoàn cảnh bất khả kháng, có thể bất chấp an ninh, miễn hồ đạt được kết quả trong thời gian ngắn.

e- liên lạc vô tuyến theo thời khóa biểu thường lệ. Mật mã KFS, và KBN. Nhân viên Trung ương sẽ túc trực mỗi đêm từ 0 đến 5 giờ sáng để liên lạc với trú sứ KC.

Nguyễn Biên ngồi thừ thật lâu trong ghế. Hàu hết nhân viên dưới quyền đều vắng mặt ở Sài Gòn. Hắn đành phải hoạt động một mình. Mặt hẩn cau lại, trong sự giận dữ. Giám đốc ở Trung ương ra lệnh rất dễ, vì chỉ cần bấm chuông, gọi thư ký tốc ký — một cô gái bụng lép, mông tròn, ngực nở — rồi chuyển mảnh giấy xuống phòng mật điện.

Trung ương không thể hiểu được những khó khăn ghê gớm của hẩn ở Sài Gòn, với giường máy phần gián đại quy mô...

Nguyễn Biên nhún vai sửa soạn tắt đèn.

Chợt nhớ tuyển của hẩn chạm phải chông báo trên tủ buýp-phê. Chạm tới, bà già bán báo ở đầu đường mang lên mà hẩn quên đọc. Dầu có nhiều tiền, hẩn chỉ dám thuê báo, mỗi ngày 10 đồng, đọc hết 20 tờ. Hẩn cần thiên hạ tưởng hẩn là ông kế toán già, độc thân, mang sổ sách tư nhân về nhà cặm cụi làm đêm, với số lương đủ sống.

Tâm hình ở trang nhất tờ Quyết Tiên làm Nguyễn Biên khựng người.

Đó là hình Lê Tùng.

Nguyễn Biên vờ lấy tờ báo, trải trên bàn. Một tiêu đề chữ đậm chạy dài 4 cột như sau :

Phủ Thủ tướng dính chính một tin thất thiệt : Lê Tùng không phải là cựu nhân viên tinh báo. Lê Tùng vẫn ở Sài Gòn.

Bên dưới là nội dung, kèm theo bức hình Lê Tùng, một Lê Tùng gầy gò, tiêu tụy và buồn bã :

«Phủ Thủ Tướng Sài Gòn vừa dính chính hôm nay một nguồn tin thất thiệt được đăng tải trên báo chí ngoại quốc, và báo chí trong nước, theo đó một cựu nhân viên tinh báo quan trọng Nam Việt vừa biệt tích, và có lẽ đã xuất ngoại.

«Trả lời câu hỏi của các ký giả, một phát ngôn viên của Phủ Thủ Tướng tuyên bố rằng các cơ quan tinh báo Nam Việt không có nhân viên nào mang tên Lê Tùng. Cũng theo lời phát ngôn viên này thì có lẽ báo chí đã lầm với Lê Tùng, một nhân viên hành chánh trung cấp, vừa ở tù 6 tháng về tội lường gạt và hành hung nhân viên công lực. Sau khi được phóng thích, Lê Tùng vẫn ở Sài Gòn. Đương sự vừa đệ đơn lên chính phủ phản kháng về vụ báo chí loan tin thất thiệt, mặt khác, luật sư của Lê Tùng cho biết đương sự sẽ dành quyền truy tố trong vụ này.»

Nguyễn Biên quăng tờ báo xuống sàn gác, phá lên cười khà-khách. Hắn cười to hơn khi thấy toàn thể các báo đều loan tin về Lê Tùng. Rồi hắn châm điếu Bát-tốt, gạt gù một mình :

— Cóc khô. Tại sao nhà báo không phỏng vấn Nguyễn Biên ? Phen này, bọn mật vụ Sài Gòn sẽ chết chung một hố.

Nguyễn Biên đã lạ : quan một cách quá đáng. Vào giờ ấy, nhân viên Mật vụ dưới quyền ông Hoàng vẫn hoạt động ráo riết.

Bản báo cáo từ Hồng Kông gửi về được đặt nằm ngay ngắn trên bàn. Người bin hàng trong Trung tâm Ngọc Thạch, ở đại lộ Carnarvon, phức sức kỳ dị, mắt đeo kính dâm, miệng ngậm tàu cán sắt Falcon, sơ mi ngắn tay màu đỏ ca-rô, cổ áo gài 2 nút, đã loan tin Lê Tùng rời Hồng Kông đi Hà nội.

Ông tổng giám đốc xoa tay có vẻ hề hảm. Lần này được coi là biệt lệ nên sự hiện diện của Lê Tùng tại Hà nội không được ông thông báo cho tổ chức của Sở ở miền Bắc vĩ tuyến 17 biết. Kế hoạch MA-15: Hào quang, đã tới phần gay go nhất. Lê Tùng cần hoạt động một mình. Lê Tùng sẽ được Sở giúp đỡ gián tiếp.

Giúp đỡ bằng cách trưng thêm một cái bẫy mới ở Sài Gòn. Vì vậy, Văn Bình bám sát Quỳnh Bích.

Trong khi Nguyễn Biên chậm rãi rời căn gác ở đường Phạm ngũ Lão, hòa mình vào thú, đồ ban đêm thì ở góc đường Mạc Đĩnh Chi — Nguyễn Du, tiếng nhạc nhẹ tràn ngập phòng ngủ của Quỳnh Bích.

Quỳnh Bích, nữ nhân viên Biệt vụ, Bí thư của tổng thanh tra Văn Bình. Cô gái mảnh mai như liễu, song lại làm đàn ông choáng váng vì cái mông tròn trịa, và bộ ngực nở nang cực độ, một nửa lộ ra ngoài, dưới cái áo dài trắng may khít, hở vai, hở đến nỗi thợ may phải lắc đầu, le lưỡi.

Đêm ấy, Quỳnh Bích khánh thành áo mới. Cái

áo hở vai táo bạo nhất Sài Gòn. Nàng khỏa thân có lẽ còn ít khêu gợi hơn là mặc áo hở vai, vì làn da trắng hồng của nàng có điều kiện khoe khoang dễ dàng, nhất là khoe khoang hai trái tuyết lê mũm mĩm và đủ dòn.

Nàng nằm dài trên di-văng, ngực hơi nghiêng, cốt cho Văn Bình ngắm nghía. Áo nàng được cài bằng khuy bấm, chỉ kéo nhẹ là tuột ra, và Văn Bình đã biết rõ là bên trong nàng không mặc gì hết.

Thái dương chàng nóng ran, mạch máu chạy rần rần, chàng muốn tắt ngọn đèn cuối cùng trong phòng, và xả xuống di-văng lót cao su mát êm như tơ, song cố kềm hãm. Quỳnh Bích đẹp thật! Quỳnh Bích khêu gợi thật! Nàng là ly huyết-ky pha đá vụn đặt trên khay vàng, bùng tận miệng chàng. Đứng ra, bùng tận miệng người lữ hành lang thang nhiều ngày trên sa mạc mênh mông cháy bỏng. Chàng chỉ vươn tay ra là tất cả thuộc quyền sở hữu của chàng.

Và nàng cũng chờ đợi một cử chỉ dò hỏi của chàng.

Mà chàng không dám.

Chàng không sợ nhan sắc quyến rũ của Quỳnh Bích sẽ làm chàng tối mắt, quên lửng nhiệm vụ. Trong đời, chàng đã ôm ấp nhiều thêa hình quyến rũ hơn Quỳnh Bích, và nhiều lần chàng ra đi, không tiếc nuối, nhiều lần chàng đứng đưng khi người đẹp quần quai trong vũng máu.

Chàng rụt rè vì sợ Quỳnh Bích mềm lòng.

Nàng là nhân viên của dịch. Từ lâu, nàng đánh cắp tài liệu trong phòng giấy của chàng, trao cho

Phạm Huê và Nguyễn Biên. Chàng đã nhắm mắt làm ngơ cho nàng tiến hành công tác phản bội. Hơn thế nữa, theo lệnh ông Hoàng, chàng lại khuyến khích nàng bước sâu trên đường phản bội.

Chàng bắt đầu lo ngại vì Quỳnh Bích yêu chàng thành thật. Nếu chàng yêu trả một cách tha thiết, nàng sẽ thù tội hết. Khi ấy, kế hoạch của ông Hoàng sẽ thất bại.

Quỳnh Bích nhìn chàng bằng luồng mắt dăm đuổi. Hồi chiều, nàng hẹn Văn Bình đến phòng. Thường lệ, hai người đóng cửa trong phòng ngủ, rồi đến 10 giờ kéo nhau đến vũ trường nhảy tới 2 giờ sáng. Chàng đưa nàng về phòng, rồi ngủ lại với nàng đến sáng.

Dưới đèn, Văn Bình đẹp trai lạ lùng. Cặp mắt to, sáng, dày vẻ cương nghị, cái miệng cười hấp dẫn và chân thành, đôi vai tròn, lực lưỡng... Nhắm mắt lại, nàng vẫn thấy chàng. Bịt tai, nàng vẫn nghe giọng nói võ võ khả ái của chàng.

Nàng buột miệng :

— Văn Bình ơi !

Chàng hôn nhẹ vào môi nàng. Mùi nước hoa VentVert thơm ngào ngạt.

— Em như con nít, gọi anh hoài. Trong vòng 10 phút, em gọi anh cả thấy 5 lần. Gọi xuống mà chẳng nói gì hết.

Quỳnh Bích thở dài :

— Em có chuyện muốn thổ lộ với anh.

Nếu không trấn tĩnh giỏi, Văn Bình đã tái mặt. Giây phút mềm yếu của người đàn bà muốn thổ lộ đã tới. Chàng bèn mỉm cười :